„Čije će biti?“

U sjeni bogatih žitnica stoji,
čovjek pun zlata, a duša mu broji
dane u sjaju, bez molitve, sneno —
misleći: „Sve je za mene stvoreno!“

Gleda plodove, širi ruke,
sanja o godinama bez muke:
„Dušo, uživaj, jedi, pij, počivaj!“ —
al' noć ga prekida: „Dođi. Odlazimo. Pripravljen nisi, znaj.“

Tko će sada tvojim zlatom disati?
Čije će biti? Kome će blagoslov nositi?
Tvoje žitnice prazne će zjapiti,
a tvoje riječi šutnjom odjekivati.

Jer srce si stavio u blago što trune,
a zaboravio Boga – Izvora pune
dobrote, života, smisla i mira —
Onoga što se u tišini daruje, ne kupuje ni bira.

Zašto se ljubi samo ono što sjaji?
Zašto brat bratu oštricu kraji
zbog djelića zemlje, kuće, novčarke –
dok duša vene, bez Njegove svjetarke?

Zato, čovječe, dok imaš dana,
bogati se u onome što nema cijena,
u osmijehu, molitvi, pruženoj ruci,
u oprostu danom i suzi u muci.

Jer kad On dođe, neće pitati: "Koliko si imao?"
nego: "Koga si volio, kome si pomagao?
Gdje ti je bilo srce kad sam bio gladan?
Kad si me sreo – jesi li bio radostan?"

Ne čekaj noć – danas je dan,
da život svoj vratiš u pravi san:
Onaj koji se ne ruši kad blago nestane –
jer se temelji na Riječi što vječno ostane.